

**Prebývanie Najsvätejšej Trojice v nás –
Sme Božími deťmi, priateľmi Ježiša Krista a chrám Ducha Svätého!**

Modlitba: *Ježišu, ty si povedal: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok.“¹ Ďakujeme ti, že sa nám dávaš poznať, že nám dávaš poznať lásku akú máš k Otcovi a Otec k tebe, a že nám dávaš svojho Ducha. Ježišu, prosíme o pomoc tvojho Svätého Ducha na tento čas. Voved' nás Pane do hĺbín lásky, do hĺbín lásky Najsvätejšej Trojice. Prosíme o túto milosť na príhovor Panny Márie a bl. Matky Márie Celesty. Amen.*

Prvú nedeľu po sviatku zoslania Ducha Svätého Cirkev slávi sviatok Najsvätejšej Trojice. Pokúsme sa rozjímať nad týmto tajomstvom, ktoré je osobitným pozvaním pre každého z nás: je pozvaním – povolaním žiť v spoločenstve s Bohom a medzi sebou navzájom. Čo pre mňa znamená, že Boh je Otec, Syn a Duch Svätý?

Ak pozorne čítame evanjeliá vidíme, že v centre Ježišovho ohlasovania a jeho poslania bolo zjavenie Otca, a až v závere svojho pozemského života začína viac hovoriť aj o Duchu Svätom. A je to práve Duch Svätý, ktorý nás vovádza do plnej pravdy – odkrýva nám kto je Boh a tiež kto som ja! Jedno s druhým veľmi úzko súvisí: čím viac poznávame Boha, tým viac poznávame svoju identitu, svoju hodnotu, ktorá spočíva v tom, že patríme Bohu, že sme stворení na jeho obraz, že sme živým chrámom Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás!

Celý náš život nesie pečať Trojice – už len skrze samú skutočnosť, že žijeme, že sme ľudia, teda sme stворením a Boh je náš Stvoriteľ.

V KKC 355- 359 čítame: Človek má v stворení jedinečné miesto: je „na Boží obraz“ .

356 Zo všetkých viditeľných stворení jedine človek je schopný „poznať a milovať svojho Stvoriteľa“; je „jediný tvor na zemi, ktorého Boh chcel pre neho samého“; on jediný je povolaný, aby mal poznaním a láskou účasť na Božom živote. Na tento cieľ bol stворený a v tomto je hlavný dôvod jeho dôstojnosti:

Matka Celesta hneď na začiatku svojich *Rozhovorov duše s Ježišom* žasne nad krásou duše, ktorá vyšla z Božích rúk: *Kto by dokázal dostatočne opísať vznešenosť duše, ktorú si ty stvoril? Obohatil si ju krásou² prevyšujúcou všetky ľudské možnosti, nie však zo vzhladu na to, kým je v sebe samej, ale preto, že je čiastkou tvojho bytia, je tvojou podstatou. Ó, aká nemierna je vznešenosť rozumnej bytosti! Už len pri uvažovaní o nej, onemievam z úžasu.³*

357 Keďže je človek stворený na Boží obraz, má dôstojnosť *osoby*: nie je len niečím, ale niekým. Je schopný poznať seba, byť pánom seba samého, slobodne sa dávať a vstupovať do spoločenstva s inými osobami. Milosťou je povolaný k zmluve so svojím Stvoriteľom, aby mu dal odpoveď viery a lásky, ktorú nik iný nemôže dať namiesto neho.

„Najvyšší dôvod ľudskej dôstojnosti spočíva v povolaní človeka do spoločenstva s Bohom. Človek je už od začiatku svojho jestvovania pozvaný na dialóg s Bohom. Ved' jestvuje iba preto, lebo ho Boh z lásky stvoril a stále ho z lásky udržiava. A žije naplno podľa pravdy, iba ak túto lásku slobodne uznáva a odovzdáva sa svojmu Stvoriteľovi.“ (konšt. Gaudium et spes, 19).

Čo pre mňa znamená, že Boh je Otec, Syn a Duch Svätý?

Prijatie Boha ako Otca - znamená, že sme pozvaní prijať život, ktorý sme dostali ako dar, prijať ho so všetkým, taký aký je a žiť ho s vdakou a v dôvere, že náš Boh Otec je väčší ako všetko trápenie, že nás pevne drží vo svojich rukách, že stále je s nami, tak ako bol s Ježišom. „Nie som sám, so mnou je Otec.“ Vyšli sme z Otcových rúk, sme v jeho rukách a k nemu sa vraciame. Celý náš život je návratom k nemu, je

---

¹ Jn 14, 23.

² *Krása* je obľúbeným pojmom Crostarosa, ktorý často nachádzame v texte. Tu Celesta opisuje spásu ako nové stворenie duše, z ktorého vyplýva krása bytia.

³ M. C. Crostarosa, *Rozhovory duše s Ježišom*, s. 21.

cestou domov! Sme pozvaní žiť v hlbokom presvedčení, že patríme niekomu, niekomu, komu na nás záleží, že nie sme nikoho, nie sme siroty! Ježiš nám celým svojím životom zjavil, že Otec sám nás miluje, že nás miluje tak, ako miluje Ježiša, že všetko, čo má on, je naše!

Môj najdrahší Otče, ty si celé moje dobro. Ty si silnejší ako akákoľvek sila a miluješ ma nekonečnou, dokonalou, dobrotivou láskou. Čoho sa mám teda báť, ak pre mňa chceš a môžeš vykonať všetko dobré?

Pohľadom viery sa môžem už teraz pozeráť na teba ako na Otca všetkej krásy a čerpať od teba útechu a povzbudenie uprostred nepekností tohto sveta.

Avšak aj ty hľadiš na mňa, osvecuješ ma a dodávaš mi odvahu v každej chvíli a ja sa celá odovzdávam tvojmu pohľadu. Môj najdrahší Otče, tvoj všetko prenikajúci pohľad milosrdenstva spočíva na mne, takže niet ani chvíle, kedy by si nebol pri mne.⁴

„Ježišova modlitba – „*Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha*“ – je silným zvolaním krajnej a úplnej odovzdanosti Otcovi. Táto modlitba vyjadruje plné vedomie toho, že nie je opustený. Úvodné zvolanie - „*Otče*“ – nás vracia k prvému vyhláseniu Ježiša ako dvanásťročného chlapca. Vtedy zostal tri dni v Jeruzalemskom chráme, ktorého opona sa teraz roztrhla. A keď mu rodičia dali najavo svoju ustarostenosť, odpovedal im: „*Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?*“ (Lk 2,49). Toto od začiatku až dokonca úplne podmieňuje Ježišovo cítenie, jeho slová, jeho pôsobenie, jeho jedinečný vzťah s Otcom. Na kríži naplno prežíva túto lásku, tento synovský vzťah s Otcom, ktorý oživuje jeho modlitbu.

Slová, ktoré Ježiš vysloví po zvolaní „*Otče*“ sú výrokom 31. žalmu: „*Do tvojich rúk odovzdávam svojho ducha*“ (Ž 31,6). Tieto slová nie sú iba jednoduchým citátom, zjavujú predovšetkým pevné rozhodnutie: Ježiš sa „dáva“ Otcovi v čine totálneho odovzdania. Tie slová sú modlitbou „zverenia sa“ plného dôvery v Božiu lásku... V posledných okamihoch, sa Ježiš obracia k Otcovi hovoriac, čie sú v skutočnosti ruky, do ktorých on odovzdáva celé svoje bytie. Pred odchodom do Jeruzalema, Ježiš vyzýval svojich učeníkov: „*Dobre počívajte a zapamätajte si, čo vám poviem: Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí*“ (Lk 9,44). Teraz, keď ho už opúšťa život, v modlitbe spečatuje svoje posledné rozhodnutie: nechal sa vydať „do rúk ľudí“, ale svojho ducha vkladá do rúk svojho Otca; tak – ako potvrdzuje i evanjelista Ján, všetko je dokonané, najvyšší skutok lásky je privedený k svojmu vrcholu, do krajnosti a ešte viac ako do krajnosti.

V tej chvíli ako sa Ježiš – v krajnom momente smrti – úplne odovzdáva do Otcových rúk, nám zároveň ohlasuje istotu, že nech sú skúšky akokoľvek tvrdé, problémy náročné, utrpenie ťažké, nikdy nevypadneme z Božích rúk, z tých rúk, čo nás stvorili, podopierajú nás a sprevádzajú na ceste života, lebo sú vedené nekonečnou a vernou láskou.“⁵

Duch Svätý nám dáva **spoznávať Ježiša**. On svedčí o Ježišovi, on ho oslavuje tým, že ho viac a viac poznávame a vstupujeme do vzťahu s ním! Duch Svätý nám dáva poznať Ježiša ako nášho priateľa, ako nám veľmi blízkeho, ako snúbenca našej duše, milovaného, ktorý chce byť s nami od rána do večera vo všetkom, čo prežívame, čo robíme. Ježiš nás znova uvádza do čoraz hlbšieho vzťahu s Otcom, učí nás spolu s Duchom Svätým modliť sa a volať: Otče! Vo vzťahu s Ježišom sa učíme byť synmi a dcérami, učíme sa odovzdávať sa Otcovi, dôverovať mu, tak ako Ježiš.

Boh Otec ti dal Ježiša ako vodcu a učiteľa, a preto sa od neho uč, ako máš kráčať po ceste duchovného života. Spoj sa s Ježišovou vôľou a miluj Boha láskou, akou Ježiš miluje svojho a tvojho Otca. Svoje myšlienky, slová a skutky spoj s myšlienkami, slovami a skutkami Ježiša Krista. Nech sa tvoja vôľa zjednotí s Ježišovou vôľou, aby bola Božia vôľa tvojou a aby si sa vo všetkom dokázala zrieknuť svojvôle. Oživuj v sebe rýdзи úmysel hľadať iba Božiu vôľu a zároveň sa zriekaj svojho chcenia a svojich zámerov. Si živým údom Kristovho tela, a preto sa nechaj viesť svojou Hlavou, svojim Učiteľom, svojim Pánom a svojou Láskou. Ak je Ježiš naozaj tvojím životom, dovoľ mu, aby žil v tebe svoj svätý život. Takto sa rýchlo zdokonalíš.⁶

Znakom toho, že rastieme v živom vzťahu s Ježišom je, že rastie v nás aj dôvera v Otca, odovzdanosť a láska k jeho vôli. Ježiš nás ako Syn učí tejto odovzdanosti, ktorá pramení z lásky, z istoty, že sme milovaní! S Ježišom začíname chápať, že náš život je dar, dar, ktorý má byť prijatý a darovaný iným, že

⁴ Bl. Mária Celesta, Otče náš.

⁵ Benedikt XVI, Generálna audiencia, 15. 2. 2012.

⁶ Bl. Mária Celesta, Meditácie na obdobie cez rok, s. 68- 69.

naše najväčšie naplnenie, radosť a šťastie spočíva v našom neustálo darovaní sa iným v láske. Boh v Trojici žije neustále sebadarovanie sa z lásky a tomu učí aj nás!

„Donosenie dieťaťa trvá deväť mesiacov. Naše dozrievanie v Božie synovstvo trvá celý ľudský život. V materskom lone má dieťa málo voľného priestoru, v Božom lone je nesmierny priestor. V ňom má človek mnoho voľnosti a slobody, ale predsa len zostáva „vnútri“ tohto priestoru, a preto ani nemôže uzrieť tvár svojho tvorcu. „Lebo v ňom žijeme, hýbeme sa a sme“ (Sk 17, 28), ale ho nevidíme. Až keď vyjdeme z tohto „vnútra“, až potom ho uvidíme z tváre do tváre, ako hovorí Písmo.“⁷

A potom je tu **Duch Svätý** – Duch lásky a pokoja, života, pravdy. Bez neho nie sme schopní žiť svoj život, poznávať svoju hodnotu, nie sme schopní sa modliť, milovať, prijímať vlastnú slabosť, vidieť svoj hriech, vytrvať v skúškach, mať nádej na večný život...! On je vždy pri nás, čo viac – je v nás!

Je naším Parakletos (gr.) - Paraklétom = niekto vedľa, pri mne, obhajca, tešiteľ, zástanca, privolaný na pomoc, podpora vo všetkom, starostlivým pomocníkom, tým, ktorý sprevádza na ceste. On je Božou prítomnosťou uprostred svojho ľudu, je pokračovateľom Ježišovho diela. On nám pripomína všetky Ježišove slová a rozlieva v našich srdciach Otcovu lásku, priťahuje nás k nemu a svedčí v nás, že sme milované Božie deti, a že nič nás nemôže odlúčiť od Božej lásky!

Ducha Svätého nemôžeme vidieť – je Duchom, tak ako nemôžeme vidieť a uchopiť vietor. Ale môžeme ho vidieť jedine v ľuďoch, ktorí sa ním nechávajú viesť. Matka Celesta v *Stupňoch modlitby* píše práve o prejavoch života človeka v Duchu Svätom:

*Človek pohnutý Duchom Svätým, nehľadá na seba, ale náhlivo hľadá dobro iných, aby mal spoločníkov v milovaní... Pre spásu jednej duše by tisíckrát položil svoj život. S veľkou láskou sa náhli k duchovným ako aj k dočasným potrebám bližneho... Človek poddajný Duchu Svätému, žije silou lásky a v plameni Svätého Ducha, ktorý ako pravdivý oheň povznáša ľudského ducha. Jeho činnosť je tak silná a sladká, že každého, kto je ho schopný prijať, môže premeniť na živý oheň lásky. Vtedy sa v človekovi rodia túžby podieľať sa na spáse bližných a rozmnožovať ich dobro. Nezanedbá nijaký prostriedok ani nijakú možnosť, aby Boha všetci milovali.*⁸

Chcem zdôrazniť prvú vetu: *Človek pohnutý Duchom Svätým, nehľadá na seba*. V Trojici Otec hľadá na Syna, Syn na Otca, a silou tej lásky medzi nimi je Duch Svätý. Práve Duch Svätý nás oslobodzuje od našej zameranosti na seba, vytrháva nás zo sústredenosti na seba a vedie k tomu, aby sme už nežili pre seba, vedie nás k tomu, aby sme v slobode prijímali jeho lásku a stali sa pre druhých darom lásky! To je „tanec lásky Najsvätejšej Trojice“, kde všetko je v neustálom pohybe!

To, že Boh je Trojica, že žije vzťahy, má pre nás ďalekosiahly dopad. Boh sa nám zjavil a dal poznať ako Boh lásky, ako láska, ktorá nás miluje do krajnosti, ktorá dáva život, úplne dáva seba. A práve preto sme aj my pozvaní, aby sme nežili pre seba! Človek nie je ostrov, žiaden človek nie je osamelým ostrovom! Nemôžeme naplno zrealizovať svoj život svojou sebarealizáciou, pretože skutočná sebarealizácia je v tom, že sa zrieknem seba, podarujem seba v láske. Každý z nás je pozvaný žiť v tomto vzťahovom trojuholníku Najsvätejšej Trojice, aby sme sa učili milovať, dávať sa, zdieľať svoj život a urobiť z neho dar pre druhých.

Najdôležitejšou vlastnosťou Boha je vzájomné obdarovávanie sa - neprestajné a neustále. Otec dáva všetko Synovi a Syn má tú istú túžbu – dáva všetko Otcovi. A to ich vzájomné dávanie sa je také silné a mocné, že ten dar je Osobou. Toto je dôležité preto, lebo sme boli stvorení na obraz a podobu práve takéhoto Boha. To znamená, že našou pôvodnou prirodzenosťou nie je nič iné než dávanie sa v láske. Iba vtedy sme sami sebou, keď žijeme podľa toho. Keď budujeme s Bohom blízky vzťah, on v nás obnovuje túto božskú schopnosť dávať, nehľadať seba, zaobchádzať s inými v láske, pretože práve to, je vlastnosťou Božieho srdca, ktorú odovzdal aj nám v akte stvorenia.⁹

Kresťanská existencia je predovšetkým vzťahom lásky s Otcom, Synom a Duchom Svätým. Ale je veľmi dôležité, aby sme tento vzťah s Najsvätejšou Trojicou preniesli do našich spoločenských vzťahov. Ježiš prišiel na túto zem, aby na nej zakorenil civilizáciu lásky a teda civilizáciu, alebo kultúru Trojice. Prišiel,

⁷ Carlo Carretto, *Lebo si môj Otec*, s.63.

⁸ Mária Celesta, *Stupne modlitby*, 10.

⁹ Porov. Adam Szustak: *Vrch prísľubov*, s. 73.

aby nás naučil umeniu milovať, ktoré je špecifické pre Božiu rodinu. Svätý Augustín hovorí: „Ak vidíš lásku, vidíš Trojicu“.

Boh nás pozval na výnimočnú cestu – nie sme schopní Boha uchopiť, ale sme schopní ho milovať, sme schopní poznávať aký je, a tiež akí sme my, kým som a kým sa mám stať. Kiežby sme pochopili, že sa Boha nemusíme báť, že všetko podstatné za nás vykonal Ježiš, že stačí, aby sme sa otvorili jeho láske, aby sme prijali jeho Ducha, ktorý v nás uskutočnil jeho dielo! Už toto by stačilo a bolo by to viac ako všetko naše rozumovanie, aký Boh je a aký nie je... Všetko sa začína prijatím Božej lásky a krokom dôvery!

Sme tí, ktorí potrebujú Otcovu istotu lásky, ktorá je neotrasiteľná, bezpodmienečná. Potrebujeme Ježišovu blízkosť, potrebujeme dennodenne zakúšať jeho milosrdenstvo, jeho dobrotu, počuť jeho slovo. A potrebujeme nevyhnutne Ducha Svätého! Boh v Trojici nám zjavuje kým je, kým je pre nás, ale tiež kým sme my: A hovorí nám, že sme: Božie deti, priatelia Krista, chrám Ducha Svätého!

„Je to Duch Svätý, ktorý nám nedovolí upadnúť do strachu, pretože nám dáva pocítiť, že sme milovanými synmi a dcérami (porov. Rim 8,15). Je to Tešiteľ, ktorý nám odovzdáva Božiu nehu. Bez Ducha Svätého je život kresťana rozhádzaný, bez lásky, ktorá všetko zjednocuje. Bez Ducha Svätého Ježiš zostáva iba postavou z minulosti, s Duchom Svätým je živou osobou dneška; bez Ducha Svätého je Písmo iba mŕtvou literou, s Duchom Svätým je Slovom života. Kresťanstvo je bez Ducha Svätého moralizovaním bez radosti; s Duchom Svätým je životom. Duch Svätý prináša harmóniu nielen *vo vnútri*, ale aj *vonku, medzi ľuďmi*. Každý je svojský, odlišný. On je tvorcom tejto rozmanitosti a zároveň je tým, ktorý harmonizuje, ktorý dáva rozdielnosti do súladu a jednoty. Jedine on dokáže konať obe tieto veci. Duch Svätý však spája vzdialených, zjednocuje tých, čo sú ďaleko, dáva dohromady roztratených.“¹⁰

Každý deň prosme Ducha Svätého, aby nám dával viac a viac poznať Otca a Ježiša, aby nám dával poznať aj nás samých! Matka Mária Celesta vo svojich meditáciách na obdobie cez rok, uvažuje o Najsvätejšej Trojici v súvislosti s krstom. Krstom sme sa stali kresťanmi, pokrstenými „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28, 19).

*V krstnom prameni ťa obmyla drahocenná krv Božieho Syna, dostala si vznešené meno „kresťan“ a stala si sa chrámom Najsvätejšej Trojice. Dostala si tri teologálne čnosti: vieru, nádej a lásku. Boh Otec ťa prijal za svoju dcéru, Slovo za svoju nevestu a Duch Svätý ťa zaodel do svojich darov a čností a vyvolil si ťa za svoj príbytok. Stala si sa chrámom živého Boha. Boh Otec ťa urobil dedičkou svojho kráľovstva, Božie Slovo ťa ozdobil múdrosťou a skrze vieru osvecuje tvoj rozum a zaodieva ťa do svojich zásluh a Duch Svätý vlieva do tvojej vôle Božiu lásku. Ježišova najsvätejšia duša ťa ozdobil množstvom vzácných šperkov, ktorými sú jeho čnosti a poníženie, aké prijal. Si živým údom tela Ježiša Krista, pričom on sám je hlavou. Boh, tvoj Otec, sa na teba pozerá so zaľúbením a miluje ťa ako úd tela svojho Syna. Miluje ťa v Ježišovi a skrze Ježiša, svojho milovaného Syna. Z celého srdca mu ďakuj a obdivuj veľkú dôstojnosť, akú ti dal skrze Ježiša.*¹¹

Nádherne Matka Celesta v tomto texte píše, že krstom vstupujeme do Božej rodiny, vstupujeme do blízkeho vzťahu s Bohom Otcom, každá duša je Božím dieťaťom, je povolaná byť nevestou Slova - Ježiša a Duch Svätý nám dáva všetky svoje dary a čnosti, sme jeho príbytkom! Boh chce žiť s nami v neuveriteľnej blízkosti a dôvernosti!

Je nádherné, že Boh si nás každého pozná po mene a volá po mene! Pre neho nie sme masou, anonymnými bytosťami. On pozná meno každého z nás. V krste verejne zaznieva naše meno v spoločenstve našich bratov a sestier, ktorých sme si my nevybrali, ani oni nás, vybral nás Boh, aby sme spolu s Ním tvorili jeho rodinu!

Krstom sme sa stali Božím svätým ľudom – na znak tejto pravdy sme dostali bielu krstnú košielku. Pozrime sa na svätosť z dvoch perspektív.

¹⁰ Pápež František, 9. 6. 2019.

¹¹ Meditácie na obdobie cez rok, s. 79- 80.

1. V biblickom zmysle sme svätými už teraz, pretože máme podiel na živote Najsvätejšej Trojice. Boh si vyvolil Izrael nie preto, že tento národ bol lepší od iných národov. Boh si ho vyvolil preto, lebo ho mal rád.¹²

Novopokrstení sa neodievajú do rúcha svätosti preto, že by sa zrazu stali mimoriadne dobrými. Vieme, že tak to nie je. Naša svätosť sa zakladá na tom, že znova a znova prijímame odpustenie – neustále si perieme naše rúcho v Baránkovej krvi. Sme svätý ľud, pretože sme dostali Božieho Ducha, ktorý nás zhromažďuje v jedno. Preto je našou prvoradou povinnosťou starať sa o jednotu spoločenstva „svätých“.

2. Svätí – tí, čo svojím životom vydávajú svedectvo o Božom priateľstve. Sú tými jedinečnými osobami, akými ich chce mať Boh. Našou jedinou tragédiou v živote je nebyť svätý.¹³ Cesta od tej prvej svätosti k druhej ukazuje cestu od nášho krstu k zavŕšeniu krstu, keď budeme žiť ako skutoční Boží priatelia. V krste sme sa stali Božími deťmi, ale táto premena sa má v nás aj doplniť – nielen sa voláme Božími deťmi, ale aj žijeme ako Božie deti! Všetci sme nedokončeným dielom, sme „svätcami vo výrobe“, v stávaní sa svätými. Na dverách jedného rehoľníka visel nápis: Majte so mnou strpenie. Pán so mnou ešte neskončil.¹⁴ ☺

Pápež František na slávnosť všetkých svätých povedal tieto nádherné slová:

„Byť svätými nie je privilegium niekoľkých, ako keď niekomu pripadne obrovské dedičstvo. V krste sme všetci dostali do dedičstva schopnosť stať sa svätými. Je to povolanie pre všetkých. Všetci sme preto pozvaní kráčať cestou svätosti a táto cesta má svoje meno. Cesta, ktorá privádza ku svätosti má svoje meno a má svoju tvár: je to Ježišova tvár. On nás učí, ako sa stať svätými, Ježiš Kristus. On nám v evanjeliu ukazuje cestu: je to cesta Blahoslavenstiev (porov. Mt 5,1-12). Nebeské kráľovstvo je totiž pre všetkých, ktorí svoju istotu nekladajú do vecí, ale do Božej lásky. Pre všetkých, ktorí majú srdce jednoduché, pokorné, nemyslia si o sebe, že sú spravodliví a nepohrdajú druhými, všetci, ktorí dokážu trpieť spolu s trpiacimi a radosť sa s tými, čo sa radujú, nie sú násilníci, ale milosrdní a usilujú sa byť tvorcami zmierenia a pokoja. Toto posledné si všimnime: svätý, či svätá, je tvorcom zmierenia a pokoja. Vždy pomáha ľuďom zmierovať, vždy napomáha tomu, aby vládol pokoj. A týmto je svätosť krásna. Je to krásna cesta. Dnes, v tento sviatok, majú svätí pre nás odkaz. Hovoria nám: dôverujte Pánovi, pretože Pán nesklame! Pán nikdy nesklame! Je to dobrý priateľ, ktorý je vždy po našom boku. Nikdy nesklame! Svätci nás svojím svedectvom povzbudzujú, aby sme sa nebáli ísť proti prúdu, nebáli sa nepochopenia či výsmechu vtedy, keď rozprávame o Pánovi a o evanjeliu. Ukazujú nám svojím životom, že ten, kto zostáva verný Bohu a jeho slovu, zakusuje útechu jeho lásky už na tejto zemi a potom „v stonásobnej miere“ vo večnosti.¹⁵

Keď sa modlíme modlitbu Otče náš, hovoríme aj: posväť sa meno tvoje. Čo to znamená?

My predsa nemôžeme pridať už nič k Božej svätosti. Boh je dokonale svätý, len on je žriedlom posvätenia, ale keď hovorím: posväť sa tvoje meno, je to pre mňa výzva, aby som nebol ľahostajný na jeho túžbu posvätiť môj život, celý môj svet, rodinu. Pre mnohých ľudí, sme jedinou Bibliou, ktorú v živote prečítajú, jediným znakom Božej prítomnosti – zreteľným alebo nevýrazným, rozmazaným. Čím viac nás preniká jeho láska, jeho svätosť, tento svet sa posväčuje. Nám prislúcha žiť tak, aby sme sa stávali odrazom jeho svätosti vo svete!¹⁶

V katechizme Katolíckej Cirkvi pri modlitbe Pána tiež nájdeme jasné slová, čo znamená: Posväť sa meno tvoje!

KKC 2814 Od nášho života a zároveň od našej modlitby závisí, či jeho meno bude posvätené medzi národmi: „Prosíme, aby Boh posväcoval svoje meno, ktoré svojou svätosťou zachraňuje a posväčuje celé stvorenie... Je to meno, ktoré dáva spásu skazenému svetu. Ale prosíme, aby Božie meno bolo posvätené v nás našimi skutkami. Lebo ak konáme dobre, Božie meno je velebené; ale ak konáme zle, je hanobené.

¹² Porov. Dt 7, 7- 8.

¹³ Raisa Maritain

¹⁴ Porov. Timothy Radcliffe: Vrhni sa do vody, s. 236.

¹⁵ Pápež František 1. 11. 2013.

¹⁶ O. Krzysztof Wons.

Matka Celesta na mnohých miestach píše o Najsvätejšej Trojici, avšak zdá sa, že najviac je to zjavné v jej diele *Stupne modlitby*, kde sa pokúša hovoriť o Božej túžbe po vzťahu s nami, o jeho živote v nás.

V siedmom stupni čítame o jej úžase z povolania človeka – mať účasť na Božej láske, na Božej nekonečnosti a nesmrteľnosti. Kiežby aj tieto jej slová nami „zatriasli“ – *Boh túži po hlbokjej dôvernosti s nami a po zjednotení s nami!*

Ó, nekonečný Bože, aký si obdivuhodný vo všetkom, čo činiš! Kto ťa môže v plnosti pochopiť a vzdať ti náležitú úctu? Ako tiež možno uveriť, že ty, môj Pane, tak vysoko vynášaš človeka, hoci je len biednym pozemským stvorením? Vynášaš ho nielen k výšinám duchovnej čistoty, ale do života svojho nestvoreného Bytia, aby si ho krmil svojim životom, svojou podstatou. Ako vysoko povznášaš to stvorenie, ktoré si stvoril z ničoho. Stojím vždy v úžase a v pomykove pred tvojou láskavosťou a nekonečnou dobrotou, keď premýšľam o tvom uponížení, len aby si nám preukázal lásku a obdaroval nás milosťami. Túžiš po hlbokjej dôvernosti, chceš byť s nami zjednotený viac než duša s telom, viac než špič s kosťami. Ale ani tieto prirovnania sú nevystačujúce, lebo iná je táto jednota, iný život a duch.

Obdarúvaš milosťami nás biednych a používaš všetky spôsoby, aby sme boli vynesení do šťastia samého Boha. Nemôžem to pochopiť najvyššie moje Dobro! Nechápem, prečo tak ponižuješ svoje najvyššie bytie a dovoľuješ nám, tak ohraničeným stvoreniam, mať už tu na zemi účasť na tvojej láske. Mať účasť na nekonečnosti a vojsť do nesmrteľnosti.¹⁷

Toto radostné a vdáčné „zachvenie srdca“ nech prenikne aj naše srdce, aby sme nemohli nežasnúť nad tým, čo nám Boh dáva, aby sme nemohli nežasnúť nad láskou Najsvätejšej Trojice a jej túžbe po hlbokjej dôvernosti s nami!

Celý náš kresťanský život sa uskutočňuje **v znamení a prítomnosti Trojice!** Na začiatku života sme boli pokrstení „v mene Otca, i Syna i Ducha Svätého“, a na konci - ak budeme mať tú milosť, bude sa za nás Cirkev modliť modlitbu odporúčania za zomierajúcich: *Vydaj sa na cestu, kresťanská duša, z tohto sveta, v mene všemohúceho Boha Otca, ktorý ťa stvoril, v mene Ježiša Krista, Syna živého Boha, ktorý za teba trpel, v mene Ducha Svätého, ktorý bol zoslaný na teba, aby si dnes našla miesto pokoja a prebývala u Boha na svätom Sione spolu so svätou Božou Rodičkou Pannou Máriou, so svätým Jozefom a so všetkými anjelmi a Božími svätými.*

„Trojica je lonom, kde sme boli počatí a je tiež prístavom ku ktorému všetci smerujeme. Je Ona „oceánom pokoja“, z ktorého všetko vychádza aj sa navracia. Je Ona domom, v ktorom je „mnoho príbytkov.“¹⁸

Najsvätejšia Trojica je úžasné tajomstvo. Žiť v nej - a ona v nás, to mení hodnotu každého okamihu života. A pritom je to také jednoduché: uvedomovať si, že keď sa prežehnávame pred modlitbou, pred prácou či pred spánkom, všetko robíme ako Boží vyslanci, že to s nami a v nás robí sám Boh, Otec i Syn i Duch Svätý.

„Drahí bratia a sestry, keď ponárame ruku do svätenej vody – napríklad pri vstupe do kostola – a keď robíme znamenie kríža, pomyslíme s radosťou a s vdáčnosťou na krst, ktorý sme prijali – táto svätená voda nám pripomína krst – a obnovme svoje „Amen“ – čiže „Som rád“ –, aby sme žili ponorení do lásky Najsvätejšej Trojice.“¹⁹

Znamení kríža vyznávame trojjediného Boha – Otca, Syna i Ducha Svätého. Kríž je znakom umučenia a zároveň aj znakom vzkriesenia. Vždy, keď sa prežehnávame, prijímame nanovo krst; Kristus nás takpovediac priťahuje k sebe a vovádza do spoločenstva so živým Bohom. V znamení kríža a v trojičnom vzývaní Boha sa sumarizuje celá podstata kresťanstva. Značíme sa krížom a vstupujeme do požehnania Ježiša Krista.²⁰

¹⁷ Mária Celesta, *Stupne modlitby*, s. 27- 28.

¹⁸ R. Cantalamessa, *Kontemplujúc Trójce*, s. 19.

¹⁹ Sv. Otec František, *Generálna audiencia*.

²⁰ Kard. Jozef Ratzinger, *Duch liturgie*, s. 144 a nn.

Mária je prvá veriacia Nového Zákona, ktorá osobitne zažila tajomstvo Trojjediného Boha, ktorý je prameňom všetkého Života, všetkého Svetla i všetkej Lásky. Nikdy nebol Boh tak blízko človeka a človek tak blízko Boha, ako práve Mária. Udalosť zvestovania a Máriina kladná odpoveď je zlomovým bodom na ceste nášho vzťahu so živým Bohom.

Mária je najbližšia Bohu zo všetkých stvorení, je úplne preniknutá životom samého Boha, na veľkú lásku Boha Otca odpovedala pokornou láskou, nazývajúc seba služobnicou, je to vlastne jediný titul, ktorý si Mária dala. Mária svoj život i materstvo realizovala ako úplné oddanie seba spásnym zámerom Boha Otca, ktorý taktiež dôveroval Márii, dajúc jej svojho Syna.²¹

„Žiadnemu človeku nepozeral Boh tak hlboko do očí ako Márii. Preto má Mária svoju tvár a zároveň zrkadlí Božiu. Máriina existencia sa odohráva medzi úlohou služobnice a kráľovnej. To je povolanie nás všetkých. Má tri prvky: prijatie, oddanosť a pozdvihnutie. Boh pozdvihuje každého, kto sa mu odovzdal. Taký život nemôže stroskotať, lebo dosahuje svoje naplnenie skrze Boha, nie človeka. Panna Mária nám ukazuje, že kto sa Bohu úplne odovzdal, toho Boh úplne prijíma. Pretože sme Božie deti, priatelia Krista, chrám Ducha Svätého, našou budúcnosťou nie je pozemská cesta k hrobu ale nebeská cesta vzkriesenia. Naša hlava je stvorená aby mohla prijať korunu Božieho dieťaťa“ (J. Meisner, kniha V sile slova – Gavenda, s. 371).

Božia Matka, hojný prameň Pánových milostí, celá premenená a pretvorená Bohom! Radujem sa s tebou, moja Kráľovná! Vzdávam vďaky večnému Otcovi za to, že si ťa vyvolil za svoju milovanú dcéru. Vzdávam vďaky večnému Slovu za to, že si ťa vyvolilo za svoju pozemskú Matku. Vzdávam vďaky Duchu Svätému za to, že ta prijal za svoju milovanú nevestu. Vzdávam vďaky Najsvätejšej Trojici za všetky dary, výsady a milosti, ktorými ťa ozdobila a obohatila v nekonečnom Božom zalúbení a láske.²²

Každý z nás je povolaný nasledovať v Máriu, dovoliť jej žiť v nás. „Ježiš chce, aby sme išli Máriinou cestou, pretože chce, aby sme realizovali ten typ duše, ktorú on miluje pre jej úplné odovzdanie sa. Vrúčne túži, aby našiel duše podobné Márii, ktoré by šli za ním až do konca, aby na ne mohol vylievať nekonečné zdroje svojej lásky a svojej milosti. Túžba nachádzať takéto duše je jeho „hladom“, ktorý je v ňom stále neuspokojený. Volá ťa na Máriinu cestu, aby ti ukázal veľkosť svojich túžob po tebe. Ak budeš nasledovať Máriu, ak sa jej budeš stále viac podobat', vtedy Ježiš bude môcť podľa veľkosti tvojho odovzdania sa milovať ťa takou láskou, akou ju miloval.“²³

- *Mária, milovaná dcéra Boha Otca, ty si sa celá odovzdala láske Otca, ktorý v tebe a skrze teba vylial na nás svoju milosrdnú lásku. Veď nás po celý život, k čoraz väčšej odovzdanosti do Otcových rúk, do tých rúk, ktoré nás stvárnil, ktoré nás neustále podopierajú a z ktorých nikdy nevypadneme.*
- *Mária, Matka Božieho Syna a naša Matka, ty si v srdci zachovávala všetky Ježišove slová a rozjímal si o nich, pomôž nám chrániť v srdci Božie slovo, rozjímať o ňom a uskutočňovať ho.*
- *Mária, Nevesta Ducha Svätého, v tebe sa bez prekážok rozliala Božia láska, skrze Ducha Svätého, prihováraj sa za nás, aby sme dovolili Bohu zahrnúť nás láskou, aby v nás mohol vykonať svoje dielo milosti.*
- *Matka ustavičnej pomoci, Ty si milovanou dcérou Otca, Matkou Božieho Syna a Nevestou Ducha Svätého. Prikry nás svojím ochranným plášťom, aby sa aj náš život stal piesňou chvály na česť Najsvätejšej Trojice. Amen*

Modlíme sa s bl. Máriou Celestou:
Blažená Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, prosím ťa, požehnaj ma.
Bože Otče, požehnaj ma a daruj mi živú vieru.
Večný Synu, posilni a upevni moju nádej.
Duchu večnej lásky, daruj mi dokonalú lásku
a naveky ma spoj so sebou putom božskej lásky. Amen.²⁴

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

²¹ Spracované podľa: I. Špánik, Mariológia a Trojica v učení Jána Pavla II., s. 112- 120.

²² Meditácie na Advent, s. 41.

²³ Dajczer, Úvahy o viere, porov. s. 89- 102.

²⁴ Mária Celesta Crostarosa, Meditácie cez rok, s. 119.